

[Statsministeren]

være i stue med fremskridtspartiet, dog undtaget centrum-demokraterne. Det mener de stadig væk at de kan, selv om, som hr. Erhard Jakobsen tilføjede, »vi efterhånden ikke kan se formålet med det«.

Det er et af de citater, jeg gerne vil erindre meget længe, for jeg synes, det var en fornøftig betragtning, og jeg tror, den dækker den faktiske politiske situation i tinget. Der er ikke noget – nå, nu skal jeg ikke tale om alternativ, men så nogen rigtig løsning i at gå ind i noget som helst forsøg på samarbejde med fremskridtspartiet. Der er det ikke for socialdemokratiet, men der er det altså åbenbart heller ikke reelt for noget andet og altså heller ikke for noget borgerligt parti her i tinget. Det synes jeg nok man skal notere sig, for så er der måske noget om snakken om, at der vel egentlig ikke er noget rigtigt alternativ til det, regeringen har lagt frem, og det regeringsgrundlag, der nu engang er. På det grundlag skal vi søge at få gode og rigtige løsninger frem på de problemer, vi nu engang møder.

Hr. Gert Petersen sagde, at han ikke rigtig vidste, om formålet med regeringens forslag om afgifter og restriktioner egentlig var, at arbejderne skulle konditrænes, og – hvis det var det, hr. Gert Petersen sagde – at kapitalisterne skal kvæles i deres eget bilfedt. Det er en meget god måde at sige tingene på, og det er i hvert fald et synspunkt, at der kunne være sådanne tendenser, men det er altså ikke det, regeringen mener.

Regeringen er meget sikker på, at arbejderne også efter disse vidtgående afgifter og disse beskedne restriktioner i meget betydeligt omfang vil kunne køre og formentlig ikke kommer i den helt store konditræning af den grund. Derfor tror jeg, man må sige, at det, det drejer sig om, er at begrænse sit daglige forbrug, enten man er arbejder eller kapitalist, eller hvis man nu både skulle være arbejder og kapitalist samtidig. Det er et spørgsmål om at få dette forbrug på energiens område reduceret; det er det, der er meningen.

Hr. Gert Petersen gjorde en enkelt betragtning om besparelspolitikken. Der er jo i dette øjeblik ingen konkrete forslag om, hvordan vi skal nå frem til de 2,5 mia kr. Men som hovedregel vil jeg sige, at det er klart, at formålet med besparelserne ikke skal være, at den, der har en stor løn, stor fortjeneste, måske oven i købet er millionær

på sundhedssektoren, selvfølgelig ikke skal slippe, medens vi så f. eks. begynder at skære i den sociale sektor for det, vi kalder den jævne mand og kvinde. Det, det drejer sig om, er at finde ud af, hvor der kan spares. Der er ganske mange områder, hvor der kan spares, og der er især ganske mange områder, hvor vi skal skære det offentlige forbrug ned. Det bliver en svær, men en nødvendig opgave, og den må vi se om vi kan klare i fællesskab.

Hr. Ole Vig Jensen var inde på spørgsmålet om skattefradragsreglerne. Jeg mener, det er værdifuldt, at der i det, som regeringen har besluttet, også er en beslutning om gennemførelse af to lovforslag, der i hvert fald reducerer og ændrer ved det skattefradrags-system, vi har på disse to konkrete områder. Jeg synes, det er en god ting, at man har kunnet få det med i vores samlede oplæg, og jeg mener også, at de radikale – jeg håber heller ikke, jeg misforstår det, når jeg siger det – erkender, at der her er sket noget, der også ud fra de radikales synspunkt og altså også fra socialdemokratiets og venstres synspunkt er positivt.

Jeg er enig med hr. Ole Vig Jensen i, at det drejer sig om ved de kommende forhandlinger om beskæftigelsesplan og på anden måde også at tilgodese udvikling af den alternative energi. Det er en sag, som uundgåeligt vil indgå i regeringens overvejelser, og skulle vi gå hen og glemme det, er jeg sikker på, at der er andre, der vil hjælpe os med at huske det.

Hr. Lawaetz var lidt kritisk over for, at vi vistnok havde lyttet – og det var måske særlig den ene del af regeringen – for meget til lønmodtagerne og deres organisationer og til LO. Der kom i den forbindelse nogle stærkt polemiske bemærkninger, men dem skal jeg lade ligge, hr. Lawaetz, for jeg må indrømme, at det ikke først og fremmest er på det polemiske, hr. Lawaetz udvikler sine synspunkter her i tinget; det er gennemgående saglige betragtninger, hr. Lawaetz gør, selv om jeg ofte kan være meget uenig i dem.

Jeg vil gerne sige, at på samme måde som jeg er sikker på at andre repræsentanter her i tinget lytter til Industrirådet, til landboorganisationerne, til Arbejdsgiverforeningen – og det er jo sikkert heller ikke hr. Lawaetz helt fremmed, hvad der siges og tænkes i Arbejdsgiverforeningen – på samme måde lytter